Suunnitelma Pariisin kaupungin järkiperäiseksi parantamiseksi[1]

Lettristit, jotka olivat paikalla syyskuun 26. päivänä, esittivät yhteisesti seuraavat ratkaisut niihin kaupunkisuunnittelun ongelmiin, joita keskustelussa sattui nousemaan esiin. On huomattava, että mitään konstruktiivista ei ehdotettu, koska pohjatyötä pidettiin yksimielisesti kiireellisimpänä.

Metro tulisi avata yöksi junien lakattua kulkemasta. Käytävien ja laiturien tulisi olla huonosti valaistut, heikoilla vilkkuvilla valoilla.

Pariisin katot olisi avattava jalankulkijoille tekemällä tiettyjä muutoksia paloportaisiin ja järjestämällä tarpeen vaatiessa kävelysiltoja.

Julkiset puutarhat täytyisi pitää auki öisin, ilman valaistusta. (Tietyissä tapauksissa heikko valo saattaisi olla psykogeografisesti perusteltu.)

Kaikki katulamput olisi varustettava katkaisijoilla. Valaistus kansalaisten hallintaan.

Kirkkojen suhteen esitettiin neljä erilaista ehdotusta, joita kaikkia pidettiin hyväksyttävinä, kunnes tarpeellisilla *kokeilla* osoitetaan mikä ratkaisuista on paras.

G.-E. Debord ilmoitti kannattavansa kaikkien uskonnollisten rakennusten täydellistä hävittämistä uskontokunnasta riippumatta. (Mitään jälkiä niistä ei jätettäisi, tila otettaisiin muuhun käyttöön.)

Gil J Wolman esitti, että kirkot jätettäisiin paikalleen, mutta tyhjennettäisiin kaikesta uskonnollisesta sisällöstä. Niitä kohdeltaisiin tavallisina rakennuksina. Lapset päästettäisiin leikkimään niihin.

Michèle Bernstein suositteli kirkkojen osittaista tuhoamista siten, että rauniot eivät paljastaisi rakennusten alkuperäistä tarkoitusta (La Tour Jacques Boulevard de Sébastopolilla tahattomana esimerkkinä). Ihanteellinen ratkaisu olisi tuhota kirkot kokonaan ja rakentaa tilalle raunioita. Ensiksi mainittu vaihtoehto valittiin pelkästään taloudellisista syistä.

Jacques Fillon ehdotti lopuksi kirkkojen muuttamista *pelottaviksi taloiksi*. (Nykyinen tunnelma säilytettäisiin ja kammottavuuksia korostettaisiin.)

Kaikki olivat yhtä mieltä siitä, että esteettinen vastarinta on torjuttava, Chartresin portin ihailijat vaiennettava. Kauneus, *milloin se ei ole lupaus onnesta*, on tuhottava. Ja mikä voisi paremmin edustaa onnettomuutta kuin tällainen monumentti kaikelle sille mikä maailmassa vielä pitäisi kumota, elämän valtavalle epäinhimilliselle puolelle.

Rautatieasemat tulisi säilyttää sellaisina kuin ovat. Näiden rakennusten melko liikuttava rumuus lisää tuntuvasti sitä ohimenevyyden tunnelmaa, joka tekee niistä mie-

Kuva Milla Törmä

dosti houkuttelevia. Gil J Wolman vaati, että kaikki junien kulkua (määräasemia, lähtöaikoja jne.) koskevat tiedot olisi joko poistettava tai sitten sattumanvaraisesti väärennettävä. Tämä suosisi derivointia [*la dérive*]. Vilkkaan väittelyn jälkeen oppositio pyörsi vastaväitteensä ja ehdotus hyväksyttiin ilman muuta. Rautatieasemien äänimaisemaa tulisi kohentaa soittamalla useiden eri asemien – sekä eräiden satamien – nauhoitettuja kuulutuksia.

Hautausmaat olisi lakkautettava. Kaikki ruumiit ja vastaavat muistot hävitettäisiin täydellisesti. Ei tuhkaa, ei jäänteitä. (On välttämätöntä huomauttaa siitä taantumuksellisesta propagandasta, jonka nämä kaameat rippeet vieraantuneesta menneisyydestä saavat aikaan kaikkein automaattisimpien mielleyhtymien muodossa. Onko mahdollista nähdä hautausmaa ja olla ajattelematta Mauriacia, Gideä, Edgar Faurea?)

Museot tulisi sulkea ja taiteelliset mestariteokset jakaa baareihin (Philippe de Champaignen työt arabikahviloihin rue Xavier-Privasille; Davidin *Napoleonin kruunaus* Montagne-Geneviève baari Tonneau'hun [joka toimi lettristien päämajana – *suom. huom.*]).

Kaikilla täytyisi olla vapaa pääsy vankiloihin. Niihin olisi mahdollista tehdä turistimatkoja. Mitään eroa vierailijoiden ja vankien välille ei tehtäisi. (Huvin vuoksi voitaisiin kaksitoista kertaa vuodessa arpoa vierailijoille oikeita vankilatuomioita. Tämä olisi erityisesti suunnattu niille typeryksille, jotka eivät osaa elää elämäänsä ilman kiinnostavia riskejä: esimerkiksi tämän päivän luolatutkijoille ja niille, joiden *leikinhimo* saa tyydytyksensä moisista kalpeista imitaatioista.)

Kaikki muistomerkit, joiden rumuutta ei voida valjastaa toisiin tarkoituksiin (kuten Petit tai Grand Palais), saisivat väistyä muiden rakennusten tieltä.

Ne jäljellä olevat patsaat, joista aika on ajanut ohi – ja joiden esteettisen uudistamisen historia tuomitsee ennakolta mahdottomaksi – purettaisiin. Viimeisten vuosiensa ajaksi näistä patsaista voisi vielä tehdä hyödyllisiä muuttamalla jalustojen kirjoituksia joko poliittisiksi (*Tiikeri nimeltä Clemenceau* Champs-Élysées'llä) tai hämmentäviksi (*Dialektinen kunnianosoitus kuumeelle ja kiniinille* boulevard Michelin ja rue Comten risteyksessä; *Suunnattomat syvyydet* l'île de la Citén katedraaliaukiolla).

Nykyisten kadunnimien tylsistyttävä vaikutus ihmisiin on saatava loppumaan. Poistetaan kaupunginvaltuutettujen ja vastarintaliikkeen sankarien nimet, kaikki Émilet ja Édouardit (55 katua Pariisissa), Bugeaud't, Galifet't ja yleisesti kaikki ruokottomat nimet (Evankeliuminkatu).

Tässä suhteessa *Potlatchin* numerossa 9 esitetty vetoomus olla tunnustamatta *saint*-sanaa paikannimissä on huomionarvoisempi kuin koskaan.

Suomentaneet Antti Arnkil ja Tommi Uschanov

Viite

1. Projets d'embellissements rationnels de la ville de Paris, *Potlatch* n:o 23, lokakuu 1955.